

קריית ארבע שני הנאשמים במישטפ מילואו תפקידים בכירים בקריית-ארבע, זאב פרידמן נבחר לתפקיד רכז

אחרי החקירה שלך, זה כבר מייד פורסם בכלי-התקשורת. **יוליאן:** כמותו הערב. **וגמון:** כמותו הערב שאתה מסרת את הודעתך? **יוליאן:** כן, וכמותו הערב שאני הייתי חתום על סודיות. **וגמון:** החתימו אותך על סודיות? **יוליאן:** בהחלט, אני ראייתי את זה לגיטימי שיחתימו אותי על סודיות. **וגמון:** אני יודע, בטענה הונו של סודיות גם מנעו מעורכיידין להפגש עם הנאשמים — אבל זה כבר לא עניין שלך.

הביטחון. חקירה זאת התנהלה שישה חודשים אחרי שיויאן מצא את המיטען בבניין המוצצה. וגמון: אתה ציינת בהודעתך במישטרה, שהסיכום ביניכם, בינך ובין רוזנטל, היה שיש למסור זאת לשב"כ ולא למישטרה? **יוליאן:** כן. **וגמון:** אתה מוסר למכונה רפ"י. אני מבחינתי חשבת שבאמת אסור לרווח למישהו אלא לשירות-הביטחון, כי אם ארווח לאיזה יומנאי במישטרה יש סיכוי סביר שאני אקרא על זה בעיתון?

יוליאן: לא, לא אני מסרתי את זה לכלי-התיקשורת. **פרקליטו של זאב פרידמן חקר את העד גם על האופו שבו זומן לחקירה. וגמון:** טוב, או אולי מיספר שאלות. אתה נחקרת כ"11 באוקטובר בבוקר, בשעה 8.45 בירושלים, עליידי חוקר נכון? **יוליאן:** אני נחקרתי משעה 8 בבוקר עד השעה 7 בערב. **וגמון:** נלך לאט-לאט. כ"11.8.45, כאן, בהחוקר רשם מפ"ד הודעה. **יוליאן:** כן. **וגמון:** וזה היה במקום מעוטים, ירושלים. **יוליאן:** כן. **וגמון:** שם זה היה? **יוליאן:** כן. **וגמון:** מתי זומנת לחקירה **יוליאן:** ערב אחד לפני כן. **וגמון:** האם נאמר לך לגבי מה אתה מומן?

שקד: לא הנחת, מה שהוא אמר לך? **יוליאן:** לא, זה היה תוך כדי שיחה על פיפיוז ראשי-הערים, אז ריכזנו תוך כדי השיחה הזאת, או בוודאי שהיה מדובר על המיקרה בזמנו, שקרה עם פיפיוז ראשי-הערים. **וגמון:** זו מסקנה שלך. **יוליאן:** זה היה בתוך אותה שיחה. **שקד:** אז לגבי המעקבים עליידי אנשים סמויים על אנשים בקריית-ארבע, באיזה הקשר זה היה? **יוליאן:** זה היה בהקשר לפיצוצים של ראשי-הערים. **שקד:** עכשיו אפשר להשיג, כי אני קצת חזרתי אחורה. נמשיך מהשלב שבו נפרדת מרוזנטל בהרגשה או בהסכם שהוא הולך למסור את הנושא לשירות-הביטחון. **מה קרה אחר כך?** **יוליאן:** גמרתי את העבודה, הלכתי הביתה, כולי נרגש. **שקד:** בוא נעזוב את האירוע שהיה אצלך בבית, עם השיחות שהיו לך עם חברים בנושא הזה. נשים את זה כרעך בצד. לענייננו, בהקשר לשני הנאשמים, מעבור מיספר ימים פגשת שוב את משה רוזנטל כמועצה? **יוליאן:** כן. **שקד:** מה היה אז? **יוליאן:** שאלתי אותו מה עשית בנושא הזה. **שקד:** אתה זוכר ככה ימים זה היה? **יוליאן:** אם אני לא טועה, עשרה ימים. יום פלוס, יום מינוס, שאלתי אותו: מה עשית בנושא ההוא? או הוא

שקד: מה עשית בנושא ההוא? או הוא **יוליאן:** כן, אני זוכר, זוכר טוב. אמרתי לו: משה, תיזהר, כי אם לא יגיע ממך, זה בכל מיקרה יגיע, לא, אני מצטער, אני חוזר כי מהמילים שאמרתי, אלה היו המילים שלו. אני חזקתי את זה, אלה היו המילים שלו. הוא זה שאמר כשאני... אני נשמע מבולבל. בוא נכניס סדר לדברים, כי אולי אני מתרגש.

כשהוא בא, הוא בא ואמר לי: החלטנו למסור את זה לשירות-הביטחון, מכיוון שהגענו למסקנה שיתכן שזה קשור בפיפיוז ראשי-הערים שהיה לפני כן וכך זמן. אני אמרתי: מאה אחו, אני מסכים איתך במאה אחו, רק איך אני יכול להיות כטוח שבאמת זה יגיע לשירות-הביטחון?

אמרתי שאני רוצה להיות בטוח. אז הוא אמר לי: אתה יכול להיות בטוח, מכיוון שהיו הרבה עדים שם שראו את המיטען, ובכל מיקרה יש להניח שהעניין יצא החוצה ויגיע למישטרה. והוא אמר לי: "אני, במעמדי, לא יכול להרשות לעצמי דבר כזה, וזאת הסיבה שאתה יכול להיות בטוח שאני כן אמסור את זה לשירות-הביטחון". ואז אני חזרתי ולמעשה אמרתי את אותם הדברים שהוא אמר, חזקתי שלי, אבל היתה כינינו הסכמה מלאה לגבי כך שהוא חייב למסור את זה — מכיוון שאם זה לא אני, אז זה מישהו אחר, היו כעשרה אנשים שם. זכור לי שאמרתי לו: תשמע, זה ילך הביתה, ידבר עם אשתו, או עם בעלה או זה יספר לחבר — בכל מיקרה זה יגיע. אמרתי לו: זאת תהיה טיפשות אם זה לא יגיע ממך. זה מהדרה לי עד היום כאוונים, המילים האלה. אמרתי: זאת תהיה טיפשות מצידך אם זה לא יגיע ממך, כי בכל מיקרה זה יגיע. עוברת שזה הגיע.

שקד: אתה זוכר שהוא אמר עוד משהו שקשור למיקרה הזה, של הפיצוצים בראשי-הערים? **יוליאן:** אתה חוזר, אני מצטער, אתה חוזר לנושא. אני הבעתי הסתייגות — אולי אין לי זכות להביע הסתייגות, אבל בכל זאת תבעתי אותה — ואתה חוזר אל זה. **שקד:** אני רוצה שתבין אותי טוב. המישטפ לא מתנהל כמוכן הזה שמישהו מאשים אותם שם נגעו ישירות לפיצוץ בראשי-הערים. תעזוב את זה.

הסברתי לך — שאלת אותי אצלי במישרד והסברתי לך על מה המישטפ מתנהל — אף אחד לא חושד בהם היום שם מעורבים בפיפיוז ראשי-הערים בגדה. **יוליאן:** ואני ענית לך, שזה יכול ליצור רע. **שקד:** כן, אני רק רוצה שאתה תחזור על דברים שרוזנטל אמר לך. **יוליאן:** כן. **שקד:** אמרת שהם החליטו על סמך העיתונים, שזה עשוי להיות קשור לפיצוצים בראשי-הערים. אני רואה בהודעה שלך במישטרה שאמרת עוד משהו, גם כן בנושא איזו פעילות בקריית-ארבע, שקשורה בפיפיוזים של ראשי-הערים, שהוא אמר לך. **עד מהרה הסביר העד מהי הפעילות הקשורה בפיפיוזים של ראשי-הערים.**

יוליאן: אני מניח שאתה מתכוון להודעה שלי במישטרה, שאמרתי שמישהו רוזנטל אמר לי, שהיו מעקבים בקרייה על כל מיני אנשים מצד שירות-הביטחון או המישטרה. אני לא זוכר אם הוא ציין מי היו מעקבים אחרי כל מיני אנשים, בלי לציין את שמות האנשים, ושהקרייה מדי פעם שורצת באנשי-מעקב. **שקד:** בקשר למה המעקבים? **יוליאן:** אני הנחת, מכיוון שאו דיכרנו על...

שהוא עומד למסור את זה לשירות-הביטחון, שאני לא אמסור את זה לאיש. **שקד:** מה היתה התגובה שלך לכך? **יוליאן:** התגובה שלי היתה שאני לא מסכים. שאני רוצה להיות בטוח שזה ימסר לשירות-הביטחון, ושאלתי איך אני יכול להיות בטוח, מכיוון שהרעיון שלי בנושא הזה הן שזה חייב להגיע לשירות-הביטחון או לרשויות המוסמכות.

להדביק להם את הפיצוץ

הוא הסביר לי, שזה נושא של שירות-הביטחון ולא של המישטרה. הסכמתי איתו בפה מלא. בהסכמה מלאה לנימוקים שהוא נתן לי. נוצר איזשהו — אני הכנתי כך — נוצר איזשהו הסכם בינינו... וגמון: קונסטנוס? **יוליאן:** הסכם, ואני עומד על המילה הסכם. כך אני הכנתי את הרב: שאני לא מדבר עם אף אחד על הנושא, והוא יטפל בנושא עליידי זה שהוא ימסור את כל העניין לשירות-הביטחון, שהוא, בתוקף תפקידו, בוודאי יודע להגיע אליהם. **שקד:** זכור לך עוד כמותה שיחה שרוזנטל התייחס לדינמיקה, איך הוא הגיע למסקנה למסור את זה לשירות-הביטחון? **יוליאן:** אני בדילמה לענות על השאלה הזאת.

העד לא רצה להשיב על

החובע עורך-דין מיקי שקד לואיס, והמשטח המישטפ יידחה בשל כך בחודש ימים לפחות.

שאלתו של התובע. התנהל דיון, ובסופו של דבר הסביר החשמואלאי לשופט מדוע הוא מתקשה להשיב על השאלה. **יוליאן:** תאריכי העיתונים חזרו אחרה והגיעו לתקופה שהיו התבקשויות בגדה, בראשי הערים. וכבודו יכול להבין למה המצפון שלי לא נותן לי לקשור את הדבר הזה. לא רציתי להזכיר את המילים האלה, מכיוון שאי-אפשר להתייחס לכתבה-הישום הזה לאור איזושהי ספקולציה שהוא אמר לי אז — שזה אולי נכון, אולי לא נכון. אבל כמו שאני אמרתי, אני ציניתי ואני מציינת זאת שוב, גם לי יש רעה בנושא. היתי מעורב בדבר הזה, היתי מעורב במציאת המיטען, היתה מעורב בוויכוחים מסביב לדבר הזה, והבעתי הסתייגויות לפני התובע, והוא יודע את זה — לכן אמרתי, שאני לא רוצה להזכיר את המילים האלה.